

PLA PASTORAL DIOCESÀ *SORTIM!*

ITINERARI FORMATIU SOBRE EL DISCERNIMENT

Tema 4: DISCERNIR LES CRIDES DE DÉU

Mn. SALVADOR BACARDIT – Mn. QUIQUE FERNÁNDEZ, DP

1.- PREGÀRIA

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (10,46-52)

Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat un cec que es deia Bartimeu, fill de Timeu. Quan va sentir dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: “Fill de David, Jesús, tingueu pietat de mi!” Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: “Fill de David, tingues pietat de mi!” Jesús s’aturà i digué: “Crideu-lo”. Ells criden el cec i li diuen: “Anima’t i aixeca’t, que et crida”. El cec llançà el mantell, s’aixecà d’una revolada i va anar cap a Jesús. Jesús li preguntà: “Què vols que et faci?” El cec respongué: “Rabuní, feu que hi vegi”. Jesús li digué: “Ves, la teva fe t’ha salvat”. A l’instant hi veié i el seguia camí enllà.

Meditació

- *Bartimeu té l’anhel de trobar-se amb Jesús.* Jesús és a prop, Bartimeu n’ha sentit parlar, algú li ha fet conèixer qui és i què fa Jesús, i ell vol veure’l, tot i que és cec...
- *“Fill de David, Jesús, tingues pietat de mi!”* Una pregària, un reconeixement de la seva petitesa i situació... La pregària del cor.
- *Tothom, fins i tot dels qui acompanyen Jesús, el renyaven perquè callés.* Els obstacles... poden de ser tota mena, sorgir de qualsevol banda..., de fora i de dins.
- *“Crideu-lo”.* Jesús convida..., convida fins i tot els qui fan obstacle a ser instruments. Una paraula a ser escoltada i posada en pràctica.
- *“Què vols que faci per tu?” “Rabuní, fes que hi vegi.”* Jesús interpel·la, cerca el bé de qui s’hi adreça, vol que tingui vida, que tasti la felicitat que ell proclama... Quina vista vol recuperar, necessita recuperar?
- *“A l’instant hi veié i el seguia camí enllà.”* L’anhel de trobada, la resposta a la petició corresposta es concreta en allò que ha de fer tot deixeble de Jesús: seguir-lo en el camí..., el camí de la vida, el camí del cristià, el camí d’una vocació específica.

Vocació és resposta a una crida, a una invitació a seguir Jesús en la vida, a través dels petits o grans gestos de la vida quotidiana; una invitació a seguir Jesús en les grans orientacions de l'existència.

Oració

Senyor!

Pel baptisme ens heu cridat per anunciar el vostre amor als homes.
Feu-nos conscients de la nostra missió en l'Església,
on hem de glorificar Déu,
proclamar l'Evangelí i servir els germans.

Veniu a buscar, Senyor, entre nosaltres:
preveres i diaques pastors del vostre poble;
religiosos i religioses, testimonis del vostre amor;
missioners i missioneres, missatgers de la Bona Nova;
apòstols cristians, constructors del vostre Regne.

Veniu, veniu, Senyor Jesús!

2.- APROFUNDIMENT

Tota vida cristiana comporta cercar la voluntat de Déu i buscar complir-la. Déu ens demana a tots que ens estimem com Jesús ens ha estimat, però cadascú ha de descobrir la seva pròpia vocació, és a dir, el millor camí per posar en pràctica el manament de l'amor del Senyor. Cal elegir, i fer-ho és una part essencial de la vida. Discernir les decisions.

En les catequesis sobre el discerniment que el papa Francesc ha proposat els darrers mesos, ens assenyala uns elements bàsics per a fer-ho:

- **La familiaritat amb el Senyor:** Per discernir és necessari estar en un ambient, en un estat de pregària, establint una relació de familiaritat i confiança amb Déu, buscant descobrir què li agrada a Ell. Endinsar-se en la pregària dels fills al Pare, la pregària amb el cor obert.
- **Conèixer-se un mateix:** Si no ens coneixem suficientment, difícilment sabrem què volem realment. Fer-ho no és una tasca fàcil, ja que implica un treball d'excavació interior, de descobrir els obstacles que tenim i posem, de descobrir les paraules que toquen el cor perquè remeten a allò pel que som més sensibles.

- **El desig:** Discernir és una forma de buscar, i la recerca sempre neix d'alguna cosa que trobem a faltar però que d'alguna manera coneixem, en tenim l'olfacte: allò que desitgem. És la nostàlgia d'una plenitud per a la nostra vida.
- **El llibre de la pròpia vida:** Conèixer la pròpia història de vida. Els petits fets de la vida (una lectura, un servei, una trobada, etc.) poden semblar a primera vista coses de poca importància, però el pas del temps fa descobrir que ens transmeten pau interior, alegria de viure, suggereixen altres iniciatives de bé, van orientant l'horitzó de la nostra vida.

Aquests elements, que ens ajuden a obrir-nos més a Déu i més als altres, poden ajudar a saber quin és el millor camí per a cadascú. Per això cal un procés de discerniment que difícilment podrem fer tot sols, sinó amb l'ajuda d'algú més experimentat en el camí de la fe, que ajudi a superar dificultats i obstacles, aclareixi possibilitats i descobriments.

En el cas de la vocació a la vida sacerdotal, i en general en totes les vocacions, és necessària la mediació de la comunitat cristiana. Cal comptar amb els germans amb qui compartim i celebrem la nostra fe. Així ho feien els primers cristians, cridant alguns d'ells als diferents serveis de la comunitat.

En això és molt necessari l'acompanyament personal d'algú que ens conegui bé i respecti la llibertat, l'itinerari i el ritme de cadascú. Santa Teresa deia que Déu ens va conduït “segons la nostra humana naturalesa”, com un bon mestre d'escola que coneix i estima cada alumne, sabent que tots són diferents.

Una altra manera de cercar la voluntat de Déu és escoltant la seva veu en el nostre propi cor, amb elements que ens ajudin a aquesta obertura: la pregària diària, l'Eucaristia i la Confessió, el silenci d'uns dies de recés o exercicis, la meditació de la Paraula de Déu, la contemplació de la creació com a obra Déu...

I en el servei als germans necessitats, els pobres i els malalts, podem sentir també com el Senyor ens crida a una vida més generosa i entregada.

Finalment, en els “signes dels temps” (segons l'expressió del Concili Vaticà II), en les coses que passen, en la història personal i col·lectiva, Déu també ens parla.

Aquest discerniment, tot cercant respondre a la crida de Déu, acompanya tota la nostra vida cristiana. En alguns moments cercant l'orientació fonamental de la nostra vida (estat de vida, professió, compromís), però també ha d'acompanyar les petites-grans decisions que configuren el dia a dia de la vida, ja que aquestes han de correspondre a l'orientació fonamental, per reforçar-la i, potser, anar concretant-la. Per això, és fonamental la formació permanent, cercant cultivar aquells elements que no sols tinguin una dimensió

intel·lectual (també ben necessària), sinó aquells elements més espirituals i cordials: la lectura orant de la Paraula de Déu, una espiritualitat que integri Déu i el món, la fe i la vida, l'oració i l'acció. Tal com diu el Pla Pastoral, ens cal “una espiritualitat renovada que uneixi pregària i acció per tal de respondre als reptes del temps actual”.

3.- PER A LA REFLEXIÓ PERSONAL I EN GRUP

- 3.1. A partir de la teva experiència, quines pistes t'han ajudat més a trobar el teu camí cristià, la teva vocació? Com les compartiries amb algú que estigues en recerca de respondre a la crida de Déu?
- 3.2. Quines dificultats o reptes has trobat i trobes actualment per respondre a les crides de Déu?
- 3.3. Quins elements concrets fas servir per a la teva “formació permanent”, tant en la dimensió intel·lectual com en l'espiritual i cordial?